

haverne ere Islændere, ikke beskattes af Handelens eget Overflid, men hver enkelt Partihaver skal beskattes, forudsat at hans Indtægt af denne Aktiehandel naaer 50 Kr. Hvis den naaer 50 Kr., vil Beskatningen blive de samme 4 pCt., men dersom den ikke naar de 50 Kr., beskattes den ikke. Nu veed man af Oplysninger, som foreligger, at f. Ex. det største Handelselskab paa Island, som hedder Graana-Fælliget, har over 2,000 Aktier, hver af dem paa 50 Kr., og det er ikke sandsynligt, at der skulde være ret mange Islændere, der havde saa mange Aktier i dette Selskab, at deres aarlige Indtægter a 6 pCt. Udbytte kom op til 50 Kr. Altsaa indføres der i Virkeligheden paa denne findrige Maade en Skattefrihed eller i alt Fald en Skattelettelse for et indenlandsk Handelselskab paa Island, medens derimod de fremmede Rigsmand beskattes af det fulde Betsøb. Denne Begünstigelse i Konkurrence var Noget, man maatte finde sig i, naar kun ikke et Dvergreb blev gjort fra Islands Side derved, at man beskattede en Virksomhed, som falder udenfor Islands Grændse; men at dette maa blive Tilfældet, forekommer mig klart efter Lovens hele Indhold, forudsat at dens § 10 skal fortaas paa den Maade, jeg før nævnte (Lugen: Der er vel kun eet islandsk Handelselskab). Der er for Liden paa Island ikke mindre end 6 Aktieselskaber, nemlig foruden det, jeg før nævnte, Graana-Fælliget, stiftet af Bønder i Stagefjord, Djord og Þingsø-Syssel paa Nordlandet, to Selskaber i Hunavain-Syssel paa Nordlandet, Bredefjord-Selskabet paa Vestlandet, og paa Sønderlandet, dels et Selskab i Reykjavik, dels et af Alfances- og Vatnskenystrand-Mænd dannet i Gullbringe-Syssel. Der er altsaa 6 Aktieselskaber, men det eneste af dem, der florerer kraftigt, er vistnok dette Graana-Fælliget. Der er saa meget større Opfordring for Island til at være varsom og tilbageholde med en saadan Beskatning af danske Underaatter, som Island i flere Retninger gjør Krav paa Understøttelse og Bistand fra den danske Statskasses Side til Oprævning af sine egne Indtægter. Toldafgifter paa Island træves af Tobak, Vin og Spiritus, men da Landets Forhold ikke tillader den egentlige Toldoppebørjel paa selve Den, saa er Forholdet indrettet saaledes, at det danske Toldvæsen ved Udtæring af de til Island bestemte Skibe angiver Kvantiteten af de toldpligtige Varer, altsaa af Tobak, Vin og Spiritus, og at der i Genhold til disse fra dansk Side udstedte Toldsejler opkræves Afgift paa Island, hvoraf følger, at ikke saa ganske fjeldent maa de Folk, der sende Varer op til Island herfra, betale Told paa Island af Varer, der slet ikke naae derop. Dersom undervejs en Jougtaage Spiritus gaar overbord eller lækker og bliver tom, eller en Kasse med Vinflasker bliver knust, eller en Pakke Tobak eller en Kasse Cigarer forsvinder, hvilket af og til kan hende ombord paa et Skib, maa desuagtet

Rigsmanden betale Toldafgift paa Island ikke efter det virkelige Kvantum, som bringes derop, men efter den paa vedkommende danske Toldsted udstedte Angivelse af toldbare Varers Mængde, og det eneste Middel, han har til at raade Bod derpaa eller forebygge dette, er at skaffe sig tilstede en lokal Embedsmand, Sysselmanen, som for det Første ofte bor langt borte fra det Sted, hvor Skibet anløber Landet, og som dernæst ingenlunde altid er til Disposition, og som endelig for det Andet koster Penge i dagligt Underhold, saalænge Skibet losses. Under disse Omstændigheder kan man let forstaa, at det i Virkeligheden gaar saaledes til, at Rigsmanden, for ikke at tabe en kostbar Tid, finder sig i at betale Toldafgiften efter den hele Angivelse fra det danske Toldsted, selv om en forholdsvis Del af Varen er forsvunden undervejs. Der er ogsaa andre Ulemper, som ere forbundne med den eiendommelige islandske Tilstand, navnlig de, som gjøre det uafskeligt ar sørge for Lovens praktiske Gjennemførelse. Det er f. Ex. indtruffet for ikke lang Tid siden, at der i Reykjavik er blevet gjennemført en Toldafgift paa Varer, som først halvanden eller to Maaneder senere gjennemførtes paa nærliggende Handelspladser, hvoraf Følgen var, at Adskillige udfskibede Varerne paa de Handelspladser, hvor Toldafgiften endnu ikke var indført, og derfra bragte dem til Reykjavik, hvorved de altsaa sparede en Del i Sammenligning med dem, der førte Varerne direkte. Bi ere nu lidt vanfskelig stillede i denne Sag, fordi den haitarede Suitsminister, som er Minister for Island, jo er opfordret til at hævde Islands Krav, Ret og Selvstændighed, og da han har underkrevet Loven af 14 December 1877, maa han altsaa være af den Formening, at den ikke indeholder noget Uberettiget; men vi maa appellere mod den islandiske Minister og henholde os til de Ministre, der kunne værgø om Kongeriget Danmarks Ret lige overfor Island. Jeg haaber nu ikke, det skal være nødvendigt at ty til Udenrigsministeren i denne Sag, jeg haaber heller ikke, at Krigs- og Marineministeren skal blive sat paa nogen Prøve; men det forekommer mig, at f. Ex. Indenrigsministeren, Finantsministeren og Conseilspræsidenten maa være stærkt opfordrede til at føre skarpt Kontrol med deres Kollega, Ministeren for Island, og gjøre en energisk Indsigelse gjældende, naar de se, at man fra Island strækker en Haand helt over Atlanterhavet for at putte den ned iommen paa københavnske Borgere og af dem at udbrage en Skat af en Virksomhed, som ikke falder alene paa Island, men mindst lige saa væsentligt falder paa Kongeriget Danmark. Som sagt, mine Betænkninger falde ganske bort, dersom vi kunne faae den Forklaring af Lovens § 10, at den ikke tilfigter at medtage som Gjenstand for Beskatningen den Del af Handelsvirksomheden, som udføres i København eller i Danmark; men jeg frygter, at i